

- przekazanie sprawy Sądowi, aby w efekcie sprawa została rozpoznana przed nim w pierwszej instancji lub, w przeciwnym razie, uwzględnienie w pełni żądań przedstawionych w pierwszej instancji;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania w pierwszej instancji oraz kosztami niniejszej instancji.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu odwołania wnoszący je podnosi trzy zarzuty względem postanowienia Sądu z dnia 27 lutego 2014 r.

W swoim pierwszym zarzucie wnoszący odwołanie wskazuje w pierwszej kolejności, że Sąd dokonał błędnej wykładni art. 263 TFUE, art. 90 i 91 regulaminu pracowniczego⁽¹⁾, jak również art. 2 i 35 wspólnych zasad ubezpieczenia urzędników Wspólnot Europejskich od ryzyka wypadku i choroby zawodowej. Wnoszący odwołanie uważa po pierwsze, że zaskarżone postanowienie jest dotknięte błędem co do prawa, ponieważ Sąd orzekł, iż skargi byłych członków Trybunału na akty niekorzystne w obszarze wspólnego ubezpieczenia urzędników (RCAM) wchodzą w zakres wyłącznie art. 263 TFUE i powinny zostać wniesione w terminie dwóch miesięcy, o którym mowa w tym przepisie. Po drugie Sąd dopuścił się naruszenia prawa, gdy uznał, że art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego nie znajduje zastosowania wobec członków i byłych członków Trybunału.

W swoim drugim zarzucie wnoszący odwołanie podnosi następnie, że Sąd dopuścił się naruszenia prawa, gdy odmówił zastosowania orzecznictwa dotyczącego usprawiedliwionego błędu.

W swoim trzecim zarzucie wnoszący odwołanie wskazuje wreszcie, że zastosowanie art. 111 regulaminu postępowania przed Sądem jest dotknięte błędem co do prawa oraz nieprawidłowością proceduralną. Wnoszący odwołanie kwestionuje bowiem okoliczność, że wniesiona do Sądu skarga została zakwalifikowana jako „oczywiście” niedopuszczalna, co uniemożliwiło przedstawienie uzasadnienia utrzymywanej niedopuszczalności. Sąd naruszył również prawo wnoszącego odwołanie do rzetelnego procesu, jego prawo do obrony, a w szczególności prawo do bycia wysłuchanym i prawo do skutecznego środka prawnego z naruszeniem art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 723/2004 z dnia 22 marca 2004 r. zmieniające regulamin pracowniczy urzędników Wspólnot Europejskich oraz warunki zatrudnienia innych pracowników Wspólnot (Dz.U. L 124, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Symvoulis tis Epikrateias
(Grecja) w dniu 7 maja 2014 r. – Konstantinos Maistrellis przeciwko Ypourgos Dikaïosynis,
Diafaneias kai Anthropon Dikaïomaton**

(Sprawa C-222/14)

(2014/C 235/11)

Język postępowania: grecki

Sąd odsyłający

Symvoulis tis Epikrateias (Rada Stanu, Grecja)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Konstantinos Maistrellis

Strona pozwana: Ypourgos Dikaïosynis Diafaneias kai Anthropon Dikaïomaton (ministerstwo sprawiedliwości, przejrzystości i praw człowieka)

Pytanie prejudycjalne

Czy przepisy dyrektywy 96/34/WE⁽¹⁾ i dyrektywy 2006/54/WE⁽²⁾, które mają zastosowanie w niniejszym przypadku, powinny być interpretowane w ten sposób, iż stoją na przeszkodzie przepisom krajowym, które – tak jak sporny przepis art. 53 ust. 3 akapit trzeci ustawy 3528/2007 – przewidują, że jeżeli żona urzędnika nie pracuje lub nie wykonuje żadnego zawodu, jej małżonek nie ma prawa do urlopu rodzicielskiego, chyba że z powodu poważnej choroby lub niepełnosprawności zostanie ona uznana za niezdolną do sprostania potrzebom związanym z wychowywaniem dziecka?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 96/34/WE z dnia 31 czerwca 1996 r. w sprawie porozumienia ramowego dotyczącego urlopu rodzicielskiego zawartego przez UNICE, CEEP oraz ETUC (Dz.U. L 145, s. 4).

⁽²⁾ Dyrektywa 2006/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy (wersja przedrządowana) (Dz.U. L 204, s. 23).